

Terug

Von abgemeldet

Kapitel 1: Een

Kapitel 1

Shanía zag toe de shipen en wachte op en bijzonder ship. Sinds ze was en klein kind wachte ze op en blauw ship. Ze had lange blonde haaren. Haar ogen waren groen. Het meisje war niet heel groot of schoon ze drieëntwintig was. Van haar moeder wist ze, dat haar vader op een blauw ship afgehouen is, maar ze wist niet hoe haar vader en die ship heetten.

“Shanía, kom naar huis. Het wordt koud en het begint te regenen”, sprak Shanía’s moeder. De moeder heette Shila. Ze had rood-blonde haaren en bruine ogen. “Ik gegrijp niet waarom je iedere dag hierheen komt en op de zee kijkt”, sprak Shila. “Omdat ik hop, dat pap’s terugkomt”, gaf Shanía antwoord. Shila zag te haar dochter en shuddende die kop, zei maar niks.

Zij liepen naar huis en Shila began te koeken. “Waarom is Pap’s gegang?”, vroeg Shanía. “Ik weet niet. Wellicht had hij een andere vrouw”, meente Shila. Ze war niet verrasst wanneer het stemmt. Zij hedden dat gesprek reeds vaak gehad, maar het was de eerste keer, dat Shila deze mogelijkheid in overwegin nam. Shanía was over die kalmte van haar moeder verbaasd.

Natuurlijk was Shila niet so kalmte als ze voorgaf. Deze gedachte makte ze treurig, maar ze kopië het. Strikt genomen is hij slecht niet van de arbeid terug gekomen, dacht Shila treurig. Dat wist Shanía niet. Shila hebt haar gezegt, dat haar vader zonder een wordt afgeouwen is. “Wat ik niet begriip is dat je niet bemerkt hebt dat hij gaan wou”, zei Shanía. “Het geeft niet voor alle dingen een verklaring”, zei Shila.

Na de eeten zaten ze in de woonkamer en spraken over dagelijks dingen. “Hoe gaat het met Oscar? Ik heb hem lang niet meer gezien”, zei Shanía. “Hij is eg gegaan, omdat hij wou een jongere vrouw als mij”, antoorde Shila. Sinds Shanía’s vader had ze geen man meer gelieft, daarom was ze scheidingen gewend. Shanía kijkte ook niet eerlijk onsteld. “Typisch de mannen”, zei ze allen en Shila nikkte.

Aan de naast morgen gaat Shanía wederom toe de haven. Ter haar verrassing zag ze een ship van de Nederlandse East India Trading Company aanleggen. De kleur van deze East India was licht blauw en donkel goud. Het ship was donkel goud met een licht blauwe strook. De uniformen waren lichtblauw met donkel goude mouwen einden. Op de ship staat een jonge man, die zijn bedienden orders gaf. De man was

ongeveer in haar leeftijd, had bruine haaren die in de nek voon een strijkje samengehouden worden.

Shanía gaat toe de ship om er die man precies uitzien. Als ze naast de ship was, sprak ze de man op de ship aan. "Goede morgen mevrouw. Kun je me zeggen waar de huis van de gouverneur is?" "Goedemorgen meneer. De huis van de gouverneur? U loopt een klein sutkje rechtdoor. Dan de eerste straat links, de tweede rechts en dan komt ü toe het stadhuis", verklarte Shanía. "Dank ü wel. Mag ik uw naam ervaren?", vroeg de man. "Natuurlijk, ik heet Shanía Jones", zei Shanía. "Prettig met ü kennis te maken, Miss Jones. Ik ben Andrew Beckett", zei Andrew.

"Lord Beckett, wij moeten ons haasten. Wij zijn reeds laats", sprak een bediende van Andrew. Andrew zag hem boos aan. Blijkbaar wou hij niet als zodanig opentrappen. Shanía wist niet wat ze nu doen zou, en zag verwaart te de jonge Lord: "Pardon, me Lord. Ik wist niet..." Andrew viel haar in de rede: "Ik heb u niet gezegd wie ik ben, omdat ik niet wou dat de gouverneur weet, dat ik hier ben." "Waarom niet? U gaat te hem, of?", vroeg Shanía. "Ja, maar indien weet hij weet dat ik hier ben en met hem spreken wil, kun hij verraderlijk sporen vernietigen", verklarte Andrew. "O", meente Shanía als ze snapte wat Andrew daarmee zeggen wou. De Lord nikkte, nam afscheid en gaate toe de stadhuis.

Shanía overlegte om ze hem volgen zou, kwam tot andere bedachten en liep naar huis, waar haar moeder al op ze wachte. "Was je al wederom aan de haven?", vroeg Shila. "Ja", antwoorde Shanía. Had je success?", vroeg Shila. Shanía zag haar moeder verwondert aan. "Ik heb niet gewacht", verklarte Shanía. "Niet?", vroeg Shila. "Nee, ik was aan de haven, lopen", zei Shanía. "Ik moet met you spreken", zei Shila. Shanía zag haar moeder wederom verwondert aan, luisterde maar haar moeder.

"Het gaat om jouw vader", startte Shila. "Je weet, dat hij voor jouw gebort gegaan is, maar jij is al voor dertig jaar voor jouw gebort gegaan." Shanía was verwarrt. "Jouw vader was ... of is een enthousiast zeeman, bijna een piraat. We waren vijf jaar samen, maar jij was vaak op de zee. Eens zeilte hij weg en kwam voor een laand tijd niet terug. Na dertig jaar kwam hij dan, ik was werkelijk boos en ik wou nit met hem spreken. Maar naar een tijdje word ik nieuwsgierig op zijn verklaring en luisterde hem.

Hij zei dat hij een groote misslaggemakt had. Hij zei niet was het was en ik was toe verbasst om daarop de boot ingaan. Wij hebben veel gedronken en wat ook gerookt. Ik weet niet was naar passert is, maar het is niet hard te raden, omdat negen maand kwam jij. Na deze dag heb ik hem niet weder gezegen", vertelt Shila.